

sloten zich om een klein, leren notitieboekje. Walker liet het soepel in zijn eigen jas glijden. Dit was geen tijd om het te onderzoeken. Dat kwam later. Hij besloot niet te wachten op de lijkwagen of de MI6-agenten. Hij zou zelf naar het hoofdkwartier rijden. Cairn zou daar zijn. De oude man zou ongetwijfeld uit zijn bed zijn gehaald na het bericht van *Kappa's* dood.

Walker verliet de sigarenlounge. Een paar gasten probeerden hem tegen te houden. Vragen te stellen. Hij negeerde ze. Stapte door de draaideur. Buiten was de Londense nacht scherp en vochtig. De regen was gestopt. De straten glommen in het gedimde licht van de lantaarns. De lucht rook naar nat asfalt en uitlaatgasen. Walkers nieuwe Lotus Elite stond aan de overkant van de straat. Een prachtig stuk techniek. Elegant en dodelijk. Net als hijzelf. Een enorme vooruitgang vergeleken met de Hillman die hij vorig jaar nog reed.

Hij opende het portier. De leren bekleding was koel tegen zijn handen. Hij stapte in. Draaide de sleutel om. De motor kwam met een diepe grom tot leven. Een bevredigend geluid van pure kracht. Walker schakelde en trok op. De banden piepten kort op het natte wegdek.

Hij reed weg van de plaats delict. Zijn gedachten waren bij Orion. Bij een naam die hij niet had gehoord sinds zijn vroege dagen bij MI6. Een naam die nu plotseling weer opdook. Walker had het voor gevoel dat dit pas het begin was. *Kappa* was dood. Maar zijn dood zou niet onbeantwoord blijven. Walker zou ervoor zorgen dat de waarheid boven kwam. Hij schakelde naar een hogere versnelling. De Lotus Elite brulde in antwoord. Het was tijd om naar Cairn te gaan.

Hoofdstuk 2

HOOFDKWARTIER

De Lotus Elite scheurde door de natte straten van Londen, het motorgeluid resonerend tegen de gevels van de bakstenen gebouwen. Walker zat achter het stuur, één hand losjes op het met leer beklede stuurwiel, de ander rustend op de versnellingspook. De carrosserie glansde, ondanks de motregen die de stad in zijn greep hield. Het chroomwerk weerspiegelde de straatverlichting in grillige patronen. Na een rit van twintig minuten parkeerde Walker zijn wagen voor een onopvallend kantoorgebouw, niet ver van Waterloo Station. De grijze gevel was een genie van camouflage. Hier, verborgen achter de onopvallende façade van een overheidsinstantie, klopte het hart van de geheime dienst. Niemand zou vermoeden dat hier de veiligheid van het Britse rijk werd bewaakt.

Walker stapte uit. De koele ochtendlucht vermengd met de geur van de Theems sloeg hem in het gezicht. Hij trok de revers van zijn pak recht en liep met zelfverzekerde tred naar de ingang. Het was een wandeling die hij al honderden keren had gemaakt. Op alle denkbare tijdstippen, weersomstandigheden, terugkerend van missies die hem de wereld over hadden gebracht. De lobby was fel verlicht. Achter de receptiebalie zat een jonge vrouw in een nauwsluitend marineblauw mantelpak. Ze had haar haar in een strakke knot. De dame leek verdiept in papierwerk en had Walkers binnenkomst niet opgemerkt.

Walker kuchte voorzichtig. De dame schrok op. Haar ogen, hemelsblauw en verrassend alert, vonden de zijne.

‘Oh, *Omega*... uh Jack, je liet me schrikken,’ zei ze met een tril in haar stem. Walker herkende haar als Janet, een van de nieuwere aanwinsten van de dienst. Ze was midden twintig maar haar blik verraadde een scherpte die Walker kon waarderen. Haar wangen kleurden licht roze onder zijn onderzoekende blik.

‘Jij weet maar al te goed dat ik niet eng ben,’ reageerde Walker met een glimlachje. ‘Tenzij je mij op een slecht moment vangt.’ De opmerking ontlokte een nerveus lachje bij Janet.

‘Ik heb gehoord wat er met Chris is gebeurd,’ zei ze zacht. ‘Verschrikkelijk.’

Ze keek naar de grond en vervolgde: ‘Ik mocht Chris graag, Jack. We hadden pas net een relatie en plannen gemaakt om naar het buitenland te verhuizen. Gewoon allebei een normaal, veilig leven leiden, weg van dit alles.’

Walkers ogen vernauwden zich licht bij die woorden. *Kappa*, Christopher Wren was een van de beste agenten die Walker ooit had gekend. De gedachte dat hij de dienst wilde verlaten kwam als een verrassing.

‘Chris was een verdomd goede vent,’ zei Walker. Hij legde zijn hand op haar schouder en voelde hoe ze onder zijn aanraking verstijfde. ‘Hij heeft me veel geleerd in mijn begindagen. Het spijt me. Had ik maar iets kunnen doen, kunnen ingrijpen.’ Zijn woorden waren oprecht, maar Walker had weinig met sentimenteel gedoe. Hij had te veel doden gezien, te veel collega’s verloren om zich erdoor te laten raken. Bovendien vroeg hij zich af hoe serieus deze “relatie” werkelijk was geweest. Wren leefde in dezelfde wereld als hij. Relaties waren zelden wat ze leken. Vaak niets meer dan een tijdelijke afleiding van de eenzaamheid dat hun werk met zich meebracht.